

1

Jag minns fortfarande hur luften kändes den kvällen.

Det var kallt på höjd. Jag var barfota och spretade med tårna och lät luften virvla mellan dem. Sedan blev det varmare. Jag visste inte exakt vilken höjd jag befann mig på, men jag var nere bland molnen, ulliga tussar som var resterna av dagens sommarvärme. Jag var ganska nära en tät liten molnrest och flög in mot den och såg min egen skugga, diffus med en regnbågsfärgad halo runtomkring, rusa ner längs den vita bergsslutningen. Molnets fot stack ut under mig och jag kände det gamla vanliga suget i magen när jag närmade mig den till synes kompakta ytan och föll in i den, allt blev gråvitt, och sedan kom jag ut på undersidan. Solen var skymd nu och ljuset förändrades. Jag lade mig på rygg och tittade upp mot molnens undre plan, gråskiftande, på väg att lösas upp inför kvällen. Luften var mycket klar.

Jag kände en stöt på ryggen och såg något gult på sidan om mig, och slets i upprätt ställning av ett kraftigt ryck och tappade andan. Det var som om hela ryggraden tryckts ihop, hakan slog i bröstet och jag blev hängande. Räddningsutlösaren hade löst ut min reservfallskärm. Halskot-pelaren kändes domnad. Jag hängde på omkring hundrafemtio meter, en bit bort från landningsplatsen, så jag fick använda det mesta av min korta färd under fallskärm till att ta mig hem. När jag var över packmattorna drog jag i linorna till skärmens ena framkant och gjorde en brant, skärande sväng, jag höll kvar och samlade fart ett och ett halvt varv, och släppte upp linorna och lät skärmen plana ut, in över landningsplatsen. Jag lät farten dö ut av sig själv, bromsade in och landade mjukt i det nyklippta gräset. Här nere var luften sommarljummen. Ut från manifestet och tvärs över packmattorna kom Pia springande. Hon var hoppleddare. Jag började samla ihop fallskärmen.

Rasmus! Vad hände!?

Cypressen sköt, sade jag. Cypress var namnet på räddningsutlösaren.

Jamen vad hade hänt, hade du svimmat?! Herregud, Rasmus!

Hon kramade mig hårt. Pia var kort och hade basebollkeps. Hon hade en walkie-talkie i handen. Det var fler människor på väg ut mot oss. Det var som i slutet av en film. Där stod jag, i solnedgång med vindrufsigt hår och en kvinna i mina armar, och våra vänner kom springande över gräset mot oss. Det hade varit en fin film, lite publikfriande kanske men onekligen mycket sorglig och nu var det solnedgång och eftertexter. Men Pia var gift med Håkan och hade en liten son, och hon tänkte inte kyssa mig. Hon såg på mig.

Vad är det med dig Rasmus?

När jag var klar med att fylla i incidentrapporten var det mörkt ute, så mörkt det nu blir i Sverige på sommaren. Jag lånade en ficklampa från hoppleddarskåpet och gav mig ut för att se om jag kunde leta reda på reservens pilotfallskärm, den lilla minifallskärm som drar ut den stora. Reserven är konstruerad så att saker och ting lossnar efter utvecklingsförloppet, för att minska risken för intrassling. Ute på altanen stod Rickard, Jonas och Åke. Prins Rickard var ledaren. Han hade fått sin titel sedan han en gång i en skvallertidning utpekats som kronprinsessans hemliga romans. Det där är en fin tjej, brukade han säga när saken kom på tal.

Rasmus, sade Rickard. Han såg uppriktigt orolig ut. Vad hände?

Cypressen sköt, sade jag.

De såg på mig. Alla tre hade känt varandra sedan gymnasiet, och hade gått fallskärmskursen tillsammans. Nu läste de i samma klass på Handels. Jag hade känt dem ganska länge. Jag frågade om de hade tid att hjälpa till att leta freebag. Vi hämtade fler ficklampor och gav oss ut i skymningen. Eftersom jag hade missat att se efter var pilotskärmen gick ner fick vi försöka följa min flygbana baklänges. Vi spred på oss i en skallgångskedja och började metodiskt gå sicksack upp genom granskogen bakom hoppfältet, ljuskäglorna rörde sig mellan träden. Åke frågade hur jag kände mig. Jag sade att det kändes ungefär som vanligt. Han sade: Rasmus, fattar du vad det är du har gjort?

Ja, sade jag.

Inte jag, sade Åke. Jag fattar inte. Vad hände?

Jag tappade kollen på höjden.

Hur kunde du göra det?

För fan Rasmus, sade Jonas.

Varför tappade du kollen på höjden? frågade Rickard. Han hade, medvetet eller omedvetet, höjt sitt ficklampsljus mot mitt ansikte. Jag kisade och såg upp mot skogens dunkel. Det hade blivit mörkare. Rickard sade:

Rasmus.

Jag lyste upp längs trädstammarna, de såg nakna ut i det vita ljuset. Jag lyste ut i grenverket. Vi gick upp genom skogen under tystnad. Jag kände hur det var på väg att tränga fram, jag fick göra en slags grimas och fick bort det. Vi kom till ett glesare parti skog. Himlen såg ut som en kuliss. Rickard sade:

Det är nog jävligt många som kommer att bli förvånade när dom får höra det här.

Vi hittade pilotskärmen hängande över en gren, som något som trillat ner från ett UFO. Rickard och Jonas och Åke hjälpte mig att ta ner den. Den var oskadd. De sade god natt och gick bort mot husvagnarna. Jag tackade för att de hjälpt till att leta. Det hela började kännas underligt. Allt såg ut som vanligt. Jag gick för att lämna tillbaka ficklamporna. Det lyste fortfarande inifrån manifestet, och när jag öppnade dörren satt Björn Sandberg där. Han höll min incidentrapport i sina väldiga händer.

Hej Rasmus, sade Björn.

Hej, sade jag.

Hur är det?

Bra.

Har du tid att prata lite?

Jag nickade.

Klarade den sig? Han nickade åt pilotskärmen.

Ja, sade jag.

Sätt dig, sade Björn vänligt. Jag stängde dörren bakom mig och satte mig i kontorsstolen.

Är inte du i Lidköping? frågade jag.

Jo, sade Björn. Men jag åkte hit.

Hur går det? frågade jag efter en stunds tystnad.

Det kommer att bli ett suveränt boogie. Det bästa någonsin. Vad var det som hände?

Cypressen sköt.

Som jag ser det var det du som sköt cypressen.

Ljuset i manifestet var glödlampsvitt, hemtrevligt överbelamrat, kartongen med tandemdiplom stod slarvigt på kopieringsapparaten. Pia borde ha ställt tillbaka den i bokhyllan. Björn läste:

Av någon anledning tappade jag koll på höjden varför räddningsutlösaren aktiverades och löste ut reserven. Utvecklingsförloppet något hårt, landningen utan incident. Så har du skrivit här.

Han såg trött ut.

Vad tycker du själv att jag ska göra?

Jag vet inte, sade jag.

Björn var RI, riksinstruktör i Svenska Fallskärmsförbundet, den högste ansvarige för all hoppverksamhet i Sverige. RI var en avlönad heltidstjänst, och Björn Sandberg hade innehaft den så länge att hans namn blivit synonymt med befattningen. Han satt tyst och såg på mig och jag visste inte vad jag skulle säga, jag var trött och lite hungrig och tom i huvudet, urblåst, jag ville egentligen mest gå och duscha och lägga mig att sova. Då frågade Björn, och när han frågade var det som om hiss kabeln hade gått av och vi föll fritt, fastän allt såg ut som vanligt i manifestet:

Vad var det som hände förra sommaren?

Han såg på mig, avvaktande.

Du har alltid varit en, ja, en föredömlig hoppare på många sätt, ur mitt perspektiv i alla fall. I juli förra året försvann du bara. Jag minns att jag skulle ha tag på dig av nån anledning men ingen visste var du fanns. Sen fick jag veta att du hade dykt upp på Everöd i början av augusti. Ditt sätt att hoppa hade gjort ett visst intryck på skåningarna, för dom ringde mig. Jag avfärdade väl det hela, men sen fick jag höra att du hade gjort några hårresande lågdrag här. Vi övervägde att tilldela dig en varning, och sett i ljuset av vad som hänt nu så tycker jag att vi borde ha gjort det. Men, tja, du är ju faktiskt Rasmus Fredriksson. Vi felade väl med likhet inför lagen. I år så hörde jag att du förnyade certet sent och sedan har jag inte hört något förrän Pia ringde för några timmar sen.

Björn såg trött och ledsen ut.

Bara för att göra allt klart, är det korrekt uppfattat av mig att du hoppade utan höjdmätare och att du inte gjorde något försök att lösa ut vare sig din huvudskärm eller reserven, och att cypressen räddade ditt liv?

Ja.

Björn satt alldeles stilla och såg ner i golvet. Sedan såg han på mig.

Finns det något jag kan göra?

Jag skakade på huvudet.

Vad är det för datum idag? Han sträckte sig efter min incidentrapport.

Tionde juni, sade jag.

Har du certet på dig?

Jag skakade på huvudet.

Vill du att jag ska hämta det?

Nej, sade Björn. Du kan ge det till mig imorgon.

Vi satt tysta. När jag reste mig upp för att gå visste jag inte om jag skulle skaka hand med honom. Han rörde sig inte. I dörren vände jag mig om. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag lyfte handen till en slags tafatt hälsning. Björn höjde sin stora hand och hälsade tillbaka.

Jag knölade ner pilotskärmen i riggväskan tillsammans med riggen och den opackade reserven. Jag såg att bastun fortfarande var påslagen och plockade med mig en Pommac ur kylen in i duschen. När jag skalade av mig hoppdräkten märkte jag att mina händer darrade lite.

Jag vred varmvattenkranen hela vägen över på det röda och lät vattnet bränna över nacken och skuldrorna. Jag hade börjat bli stel efter pisksnärtan när reserven öppnade. Pommacflaskan var iskall och kändes skön att hålla i. Jag tog en klunk, kolsyran kittlade i näsan. När jag öppnade bastudörren slog en vägg av hetta in i mig och jag blundade.

Stäng dörren, sade en röst och jag öppnade ögonen. Jag hade trott att bastun skulle vara tom vid den här tiden, men på översta laven framför mig satt en flicka. Hon var väl i min ålder ungefär, med långt, rött hår och fräknar och en tunn silverkedja runt halsen.

Ursäkta, sade jag.

Jag satte mig på nedersta laven. Jag kände hur en oro steg i magen på mig, en knut i magmusklerna. Jag tog en stor klunk Pommac.

Hej förresten, sade hon. Jag heter Camilla.

Hej, sade jag. Rasmus.

Hej Rasmus.

Plötsligt såg hon mer uppmärksamt på mig.

Rasmus Fredriksson?

Ja.

Hon var solbränd i ansiktet men med ett stort blekt område runt ögonen, ett sådant som man får av slalomglasögon.

Hoppade du idag? frågade hon. Jag nickade.

Hur kallt är det på höjd här?

Det är ganska varmt.

Så bra, sade hon. Jag frågade om hon var elev och hon flinade och berättade att hon var från Luleå. Jag sade att jag inte hoppat i Luleå på jättelänge. Magknuten blev mindre när jag tänkte på Luleå Fallskärmsklubb. Senaste gången jag hoppade med dem var sommaren 1993, alltså för sex år sedan. Exakt för sex år sedan, på dagen för sex år sedan, jag hade fått tårta och de hade sjungit. Jag hade kanske tvåhundra hopp på den tiden. Luleå var en trevlig klubb. Jag frågade om de hade kvar mjölkpaketet och hon flinade igen.

Det är inget mjölkpaket, det är Sveriges bästa hoppkärria.

Hon hade små skrattgropar och talade en melodisk Luleådialekt. Hon talade fort med små pauser, som för att tänka efter. Det fanns något energiskt över hela hennes uppenbarelse. Hon verkade glad.

Jag ska på Hercules. Ska du dit?

Nej, sade jag.

Håller du på och tränar eller?

Jag skakade på huvudet. Det blev tyst ett slag, men jag kände att jag gärna pratade med Camilla från Luleå, så jag frågade om hon ville ha något att dricka. Hon sade att hon kunde ta en öl om jag hade. Hon rätade ut ryggmusklerna, som en katt. Jag frågade om hon kommit nu ikväll och hon nickade.

För nån timme sen. Jag ska bara duscha av mig, jag har kört både hela vägen.

Jag gick och hämtade en Carlsberg på flaska i kylen. Det var Umbertos Carlsberg. Jag påminde mig om att ge honom en öl så fort jag fick tillfälle. När nu det skulle bli. Jag höll ölen under kallvattenkranen i någon minut för att den skulle bli så kall som möjligt. När jag gav den till Camilla snuddade jag vid hennes fingrar. Hon hade långa, men inte opraktiskt långa, naglar som var omålade. Hon frågade mig

lite om hoppfältet, och berättade att hon antagligen skulle hoppa en hel del här de närmaste åren eftersom hon skulle börja plugga i Stockholm till hösten. Jag frågade vad hon skulle läsa.

Journalisthögskolan.

Du vill bevara distansen till sanningen, sade jag och ångrade mig genast. Idioten öppnar truten och säger något konstigt. Hej jag heter Rasmus och är en idiot. Hon sade:

Va?

Säger dom inte det i Doktor Glas? sade jag och hörde hur idiotiskt jag bräkte. Alltså boken.

Det är Markel som säger det, sade hon. Gillar du Hjalmar Söderberg?

Jag har bara läst Doktor Glas.

Tänkte du på hans sätt att beskriva himlen? Med molnen?

Nej, sade jag.

Hon skrattade. Jag hade kommit att tänka på Doktor Glas eftersom mamma och pappa gett mig den i pocketutgåva när jag börjat i Uppsala. Till en blivande student! hade de skrivit. Av någon anledning hade citatet om journalister fastnat.

Förresten är väl du också journalist, sade hon. Med din spalt i tidningen.

För några år sedan hade redaktörerna för Svensk Fallskärmsport övertalat mig att skriva en kolumn. Under vinjetten Right Said Rasmus hade jag tvingat mina åsikter på landets hoppare. Jag hade slutat med kolumnen nu.

Du skrev ganska mycket ur ett Stockholmsperspektiv, sade Camilla. Fast det är väl för att du är stockholmare.

Jag är från Malå.

Var ligger det?

Snett in från Skellefteå. Vet du inte var Malå ligger.

Okej okej, sorry. Hon skrattade och höll upp ölfaskan. Här har du en norrlänningens ärliga ursäkt.

Jag höll upp Pommacen och vi lät flaskorna slå ihop, ett dämpat kling. En kondensdropp föll från hennes flaska.

Är du gammal Umeåhoppare då? frågade hon förvånat. Jag nickade.

Det visste jag inte, sade hon. Jag trodde du var stockholmare. Fast jag känner inte så många i Umeåklubben.

Jag sade att det var ganska länge sedan och hon sade att jag måste ha börjat hoppa när jag var väldigt ung i så fall. Jag berättade att jag önskat mig en fallskärmskurs istället för moped.

Det är nördigt med killar som inte hade moppe.

Ibland körde jag morfars, sade jag.

Jag är faktiskt ingen äkta norrlänning, sade hon. Vi flyttade upp till Luleå när jag var fem. Vad har du för skoter då?

Farsans Ockelbo.

Det är ju otroligt nördigt.

Vad har du då? frågade jag.

Jag har en Polaris Indy 600, sade Camilla.

Vi pratade ett tag till, och sedan kände jag hur enormt trött jag började bli. Jag gäspade några gånger och sade att det nog var dags att gå och lägga sig och sova för min del. Hon frågade om jag skulle hoppa imorgon, och jag svarade att jag inte skulle det. Vi slog av bastun. Jag duschade skällhett igen, nacken var ganska stel nu.

Hoppfältet var tyst och nedsläckt, så när som på några sista småpratande öldrickare på altanen. Alla moln hade försvunnit och himlen var djupt blå, utan måne och med enstaka stjärnor.

Ska du vara här hela veckan fram till Hercules? frågade jag.

Är vädret bra så.

Vi stod lutade mot räcket på altanen.

Ska du vara här? frågade hon.

Jag svarade inte och det blev en tystnad. Jag kunde inte komma på något bra att säga.

Blir ni ett helt gäng från Luleå på Hercules?

Ja, sade Camilla och släppte min blick. Jag antar att min pojkvän kommer ner.

Jaha, sade jag och tystnaden som nu uppstod kändes idiotisk. Hallå tjockskalle. Vad trodde du? Jag trodde ingenting. Jo det gjorde du, du trodde nåt när hon ville prata om Doktor Glas. Camilla frågade om jag var trött. Jag märkte att jag stod och gäspade. Hela kroppen kändes som gelé.

Jag håller dig vaken med allt mitt prat, sade hon.
Det var trevligt, sade jag.

Jag stängde dörren till husvagnen och sjönk ner i min gamla slitna läderfåtölj, som upptog en oproportionerligt stor del av den begränsade golvytan. Jag sträckte mig mot stereoanläggningen, men ångrade mig och satt i tystnad och såg ut över det som varit mitt liv under så lång tid.

Och det var så jag somnade.

2

Det var varmt i husvagnen när jag vaknade. Solen gassade in genom det repiga plastfönstret. Jag låg fullt påklädd i min säng, någon gång under natten hade jag vaknat till och tagit de tre stegen framåt och stupat raklång ovanpå täcket. Det gjorde ont i nacken. Jag vände över på rygg och stirrade upp i mitt fuktskadade tak. På avstånd hörde jag ljudet av flygplanet.

Jag var törstig. Jag böjde mig fram och kollade under sängen, men allt som fanns var en nästan full flaska whisky som jag föredragit att inte ha stående i köket. Whiskyn var gammal. Den hade inte varit så gammal när jag köpt den i någon taxfree-butik på någon träningsresa, men tack vare min löjligt låga whiskykonsumtion hade den nu åldrats. Vi hade åldrats tillsammans. Två löjligen åldringar. Det var i alla fall skotsk whisky, om än köpt i Miami.

Jag kisade mot solljuset när jag kom ut. Det var en strålände hoppdag, varmt och nästan molnfritt och bara en lätt sommarvind som långsamt vajade björkarna ovanför husvagnsparkeringen. Jag strosade ner mot manifestet och packmattorna. Det var massor med folk ute.

Hoppfältet hette Gryttjom och låg en mil söder om Tierp, fem mil norr om Uppsala. Stockholms Fallskärmsklubb hade under decenniernas lopp byggt flera stora hus runt landningsområdet. Manifestet låg vägg i vägg med restaurangen. Jag beställde ett stort glas äppeljuice.

Rickard och Jonas och Åke kom halvspringande upp från landnings-området med sina opackade fallskärmar i famnen, röda i ansiktet och glada. Äppeljuicen var väldigt god och jag tror att jag hade beställt ett glas till när jag hörde ljudet. Jag tittade upp men såg bara de nyligen utvecklade fallskärmarna en kilometer ovanför. Ljudet tilltog i styrka och något som var fladdrande vitt och glänste i solen föll genom luften. Det försvann bakom hustaket och ungefär samtidigt kom de första skriken och jag sprang över altanen, allt vad jag orkade, nerför trapporna och upp genom skogen och när vi kom fram lyste det vita så klart och rent mot marken, böljande mjukt, fjäderlätt. Vi slet och drog i det men det var svept flera varv runt och till sist fick Håkan fram en kniv och skar ner genom alla lagren och vi slet frenetiskt i linorna och de föll långsamt, långsamt åt sidan. Han låg på rygg med nacken groteskt vinklad sidledes, bort från oss. Den väldiga kroppen var alldeles stilla.

Det var Björn.

Bland allt det som hände sedan minns jag särskilt en präst. Hon dök upp under eftermiddagen och började gå omkring i kaoset och frågade hur vi kände oss, och jag sade åt henne att vänta lite med det där, men hon lyssnade inte på mig. Hon hade ett kors av metall runt halsen.

Pia gav ett osammanhängande intryck på intervjun i Rapport, men det var senare på eftermiddagen. Under den första, kritiska timmen gjorde hon allt rätt.

Jag fick ansvaret för att spärra av och säkra olycksplatsen tills räddningspersonal och polis fanns på plats. Jag minns hur det var i skogen medan vi satt och väntade, allt det som hände nere på hoppfältet hördes bara på avstånd. Senare hjälpte jag till med att försöka samla ihop alla och få någon slags överblick. Jag tyckte att de journalister som kom gjorde sitt jobb på ett bra sätt. De gjorde några korta

intervjuer. När de intervjuade mig kände jag som alltid den milda upphetsningen över att vara med i teve, och jag minns att jag kände mig tom och ledsen över det efteråt.

Jag minns också oerhört tydligt hur det var när de bar Björns kropp till ambulanshelikoptern. Rotorbladen började snurra, den lyfte och flög iväg.

Det tog ganska lång tid innan polisen var klar med vittnesmålen, och mot slutet kände jag att min reaktion började hinna ifatt. Jag fick en sådan konstig känsla och började göra upp checklistor i huvudet över allt som måste göras, vad som blivit gjort och vad som inte blivit gjort, och det kändes som om jag inte riktigt orkade tänka. Jag hjälpte Pia med de sista byråkratiska grejerna, och sedan sade hon åt mig att gå och sätta mig och ta det lugnt, och jag gick till telefonautomaten och ringde hem.

Det var pappa som svarade och när han fick höra att det var jag ropade han på mamma och de satte på telefonens högtalarfunktion så att de kunde tala båda två.

Grattis i efterskott, sade mamma.

Tack, sade jag.

Jaha, sade pappa, vad gjorde du på din födelsedag?

Ja, ingenting.

Ni verkar ju i alla fall ha perfekt fallskärmsväder där nere.

Vi har satt in tvåtusen kronor på ditt konto, sade mamma.

Tack, sade jag. Det har hänt en olycka.

Mina föräldrar blev tysta.

Var det någon du kände? frågade pappa.

Ja.

Det var inte han från lumpen, Emil?

Nej. Det var ingen som ni vet vem det är. Det var han som var riksinstruktör.

Gick det... illa? frågade mamma.

Ja.

Hur illa då?

Han är död. Det kommer att vara på nyheterna ikväll, jag tänkte bara så att jag berättar det först.

Vad var det som hände? frågade pappa.

Vi vet inte. Han var helt insvept i reserven.

Åh fy fan.

Hade han familj?

Ja.

Är dom där?

Nej.

Hur... är det med dig då?

Jag är chockad. Antar jag. Men jag mår bra.

Hur är det med alla dom andra som är där?

Olika. Inte så bra.

Det blev tyst på linjen, och sedan sade mamma:

Rasmus, ska du inte komma hem?

Jag sade ingenting.

Vi vill så hemskt gärna träffa dig.

Ja, sade jag.

Kan du inte fundera på det. Om du har tid.

Jo, sade jag. Sedan sade jag att jag inte kunde prata längre eftersom jag inte fick blockera linjen. Pappa frågade vad vi skulle göra ikväll och jag sade att vi nog skulle försöka sitta och prata, och han sade att det nog var viktigt att man inte var ensam en sådan här kväll. Sedan sade vi hej då och lade på.

Det sista Pia gjorde var att samla alla på gräsmattan framför manifestet. Hon informerade kortfattat om vad som hade gjorts och vad som skulle hända nu, så långt hon visste, och hon berättade att ingen hade kunnat säga något som gav någon ledtråd till varför olyckan hade skett. Sedan sade hon att hoppningen var inställd imorgon, eftersom hon inte orkade vara hoppledare och det inte fanns någon ersättare. Dagen därpå skulle Stefan ta över, och då skulle allt flyta på som vanligt. Till sist så tackade hon för att alla hade ställt upp så bra.

Jag kände mig orolig, rastlös, och började tänka på vad jag sagt i teve. Rickard och Jonas och Åke skulle in till Uppsala och gå på bio och frågade om jag ville hänga med och jag sade okej.

Hon pratade i mobiltelefon när vi gick förbi och såg oss inte.

Vem är det? sade Rickard.

Hon är från Luleå, sade jag. De vände sig mot mig.

Känner du henne?

Jag pratade med henne igår.

Är hon ensam?

Ja.

Du kanske skulle fråga henne om hon vill följa med, sade Rickard.

Jag gick tillbaka till Camilla. Rickard och Jonas och Åke följde efter. Hon pratade inte i telefon längre. Hon verkade glad över att se mig.

Hej, sade jag.

Hej, sade Camilla.

Hur... är det?

Hon var tyst. Jag såg att hon hade gråtit.

Det går bra, sade hon. Men tack.

Vi ska in till Uppsala. Vill du hänga med?

Hon såg på mig.

Ja. Gärna.

Det blir nog nån dålig biofilm.

Hon log svagt.

Alltså, sade Rickard, det kan bli lite trångt i bilen. Det är en 928, hoppas det går bra.

Jag tar motorcykeln, sade Camilla.

Hej förresten, sade Rickard och sträckte fram handen. Rickard.

Camilla, sade Camilla.

Det här är Jonas och Åke.

Hej, sade Jonas och Åke.

Har du haft nån att snacka med här? frågade Rickard. Hon skakade på huvudet.

Men du har kunnat ringa hem till föräldrar och pojkvän och så?

Ja, sade Camilla.

Hon blåste förbi oss strax före Månkarbo, och Rickard sade:

Jävlar i min lilla låda.

Camilla nåt, sade Jonas. Jag har sett henne förut nånstans.

Efter ett tag började jag känna mig rastlös igen. Det var som om jag var fastklämd i det trånga baksätet, och jag kände allt starkare att jag måste tillbaka ut till hoppfältet för att se om det var något mer som kunde göras, men just då sade Åke:

Kolla domkyrkan.

På avstånd, upp över Uppsalaslätten reste sig de två tornen, djupröda och mattsvarta.

Det är en konstig känsla, sade Jonas.

Vadå? sade Åke.

Att andas.

Undrar vad han tänkte just innan nedslag, sade Rickard.

Han var nog rädd, sade Åke.

Det är så jävla konstigt att det är Björn Sandberg, sade Jonas. Det går nästan inte att fatta.

Camilla väntade in oss vid norra rondellen och körde sedan efter oss in genom stan. Vi parkerade i centrum och gick ner längs ån till Filmstaden. Det blev en actionfilm om amerikanska marinkåren, som lovade att innehålla hoppning. Camilla satt bredvid mig, och en bit in i filmen började hon gråta. Rickard och Jonas och Åke satt på andra sidan om mig, och jag tänkte att jag skulle lägga armen om henne. Varför tänker du det, frågade jag mig själv. Det vet du. Nej. Jo. Du är ett asshole. Ett riktigt praktarsle. Ett oförmöget praktarsel. Björn är död. Hon grät tyst. Till sist lade jag, lite tafatt, armen runt henne och hon lutade sig mot mig och fortsatte gråta. Jag kände mig dum och visste inte riktigt vad jag borde göra.

Det var kass hoppning, sade Jonas när vi kom ut från biografen.

Vi gick på Burger King. Det var ganska tyst runt bordet. Rickard pratade med Camilla. De talade om Stockholm. Han frågade om hon hade fixat något boende, hon sade att hon hade ställt sig i kö för studentrum. Rickard undrade om han skulle försöka fixa en lägenhet åt henne och hon sade att om han kunde det så. Jonas frågade henne om de hade träffats förut, och hon svarade lite snäsigt att det trodde hon inte. Vi var nästan ensamma i lokalen. En ur personalen som var i vår ålder höll på att skura golvet.

Jag gick aldrig fram och tittade, sade Jonas.

Han såg ut som vanligt, sade Åke. Huvudet låg konstigt.

Visst var du med när han från Göteborg frappade i Orsa? frågade Jonas mig.

Ja, sade jag.

Hur var det då?

Jag kände honom inte.

De andra såg på mig och jag tänkte jaha, ska du skryta med döda människor nu? Obduktionsdags i Anatomiska teatern. Vilket tror du kan vara mest härresande, mest underhållande? Berätta om hon som var knivskuren eller om han vägarbetaren som blev mosad så går det säkert ett sus genom publiken. Eller om han som hade ruttnat.

Vafan ska man hitta på imorgon? undrade Rickard. Vi kanske skulle dra hela vägen ner till stan när vi ändå är i Uppsala?

Ja, sade Jonas. Jag har då ingen lust att sitta i Gryttjom.

En man kom in genom dörren till hamburgerrestaurangen. Han hade på sig ett par smutsiga träningsoverallbyxor och en säckig collegetröja och en sliten överrock. Han var ett fyllo och verkade vara i övre medelåldern, fetlagd och ganska illa åtgången med en alkoholistis rödlätta ansikte. Han gick vingligt fram till kassorna och beställde, och betalade med några sedlar som han haft i fickan på träningsoverallbyxorna. Med viss möda balanserade han sin bricka till ett fönsterbord, och satte sig att äta. Han förde långsamt varje tugga till munnen, som om han varit osäker på att klara av det, och tuggade utan att visa utåt om han tyckte att det var gott eller inte, hans ansikte var neutralt, frånkopplat.

Efter en kort diskussion bestämde sig Rickard och Jonas och Åke för att köra ner till Stockholm, och jag lånade Rickards mobiltelefon och ringde Henrik. När jag satt med telefonen märkte jag att fylloet såg på mig. Det gick ganska många signaler innan en trött gotlänning svarade.

Henrik.

Hej. Det är Rasmus.

Tjena, sade Henrik och lät glad över att höra mig. Han hade sett på nyheterna om olyckan och frågade hur det var. Jag berättade att jag var i Uppsala och frågade om jag kunde sova över, och det gick bra såklart. Vi drack upp läsk och reste oss, och när vi kom ut på gatan satt fylloet vid fönstret och kollade efter oss.

Camilla följde med Rickard och Jonas och Åke upp längs ån mot parkeringen. Henrik bodde på gångavstånd åt andra hållet, så jag sade hej då till dem och gick ensam genom Uppsalas tomma gator. Natten var varm.

Rasmus.

Jag vände mig om. Det var Camilla. Hon kom ifatt mig.

Hej, sade jag.

Hej.

Hon såg osäker ut.

Jag ville bara säga att... ja, ursäkta för på bion.

Det är okej, sade jag och kände mig fånig. Jag visste inte vad jag skulle säga så jag frågade om hon ville hänga med till Henrik. Hon skrattade och frågade vem Henrik var, och jag berättade att det var min gamle klass- och rumskompis.

Har du pluggat här? frågade hon.

Ja, sade jag.

Vadå?

Medicin.

Läkarlinjen?

Ja.

Det var en stor lägenhet som Henrik delade med Pelle numera. Pelle var ute och seglade. Henrik jobbade på sjukhuset under försommaren. Precis som väntat hade han satt på tevatten. Jag var inte hungrig men tog en macka i alla fall. Henrik åt alltid väldigt mycket, utan att bli fet. Jag åt också mycket, men jag tränade. Henrik tränade aldrig. Camilla sade att hon bara skulle ringa ett samtal på mobilen, och gick ut på innergården. Jag såg henne genom fönstret. Hon stod under äppelträdet. De översta grenarna nådde upp till fönstret. Det fanns små vita knoppar men inga blommor än.

Vem är hon? frågade Henrik.

Hon är från Luleå. Jag känner henne inte. Hon hängde med ikväll eftersom... ja.

Henrik hällde upp tevatten i en tredje kopp åt Camilla och lade i en tepåse.

Hur illa var det?

Han var inlindad i reservskärmen så vi fick skära fram honom.

Var det han som var högste chef för fallskärms hoppning i Sverige?

Ja.

Kände du honom?

Jag nickade. Henrik sade ingenting. Jag teg. Jag kände att jag inte ville prata mer om det, så jag frågade lite om klassen och hur det var på skolan och Henrik berättade. Han frågade hur det hade gått med träningen och hoppningen annars, och jag sade att det låg lite nere, jag hade inte hoppat så mycket i år. När kommer du tillbaka hit då? undrade han, och jag sade att jag inte visste just nu.

Camilla kom in. Hon var dämpad. Jag och Henrik pratade lite mer om vad som hände i Uppsala, och sedan frågade han Camilla hur det var i Luleå, och hon sade att hon mest hade varit uppe i Riksgränsen de senaste åren.

Hur är det där då? undrade Henrik.

Det är lätt att man glömmer tiden, sade Camilla.

Som här, sade Henrik.

Är det inte en speciell stämning i Uppsala? frågade Camilla.

Hurså?

Traditioner och sånt.

Jodå, sade Henrik.

Jag var jättenära att söka in på nåt här istället för Journalisthögskolan, sade Camilla.

Tål man bara spriten så, sade Henrik.

Vi satt och pratade in på småtimmarna. Till sist gäspade Henrik stort och kollade på klockan och insåg att han skulle börja jobba om fyra timmar. Han frågade Camilla om hon ville sova över, och hon sade att det kanske var lite sent att köra upp till Gryttjom. Henrik bäddade åt henne på soffan i vardagsrummet och jag bäddade i min gamla säng. Det hängde en stor inramad bild av Pelles segelbåt över huvudändan. Henrik sade god natt och gick in på sitt rum och stängde dörren.

Ja, god natt, sade jag.

God natt, sade Camilla.

Är... allt okej? frågade jag.

Hon nickade. Jag fick lust att ge henne en kram eller något, men det kändes fel. Så jag gjorde en honnör istället, och hon gjorde honnör tillbaka, och sedan gick jag in på mitt gamla rum och kröp ner under täcket.